

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Fragilitat

La política passa per moments estressants i poc encisadors en més mirada al passat que no de futur. La fragilitat és visible a tots els nivells. El president de la Generalitat, Quim Torra, és fruit d'una necessitat per cobrir la baixa per causes judicials de Carles Puigdemont tot i que va ésser el cartell electoral del 21 de desembre. El president del govern, Pedro Sánchez, és fruit d'haver guanyat una moció de censura amb un mandat màxim de dos anys i amb una debilitat parlamentària considerable. Fragilitat de dos presidents que fins ara han volgut transmetre que tenen bones maneres per resoldre el conflicte amb tots els vents en contra. En contra hi tenen l'oposició, del Parlament i del Congrés. La justícia, l'actuació de l'exministre i ambaixador, Pedro Morenés, que podia haver-se estalviat el seu discurs, i d'altres. Tampoc ajuden en la relació Sánchez-Torra els seus respectius passats de declaracions i d'articles. Tot plegat, les motxi-

Com es pot demanar girar full de l'1-0 quan és el daltabaix més gran dels darrers 50 anys de l'encaix de Catalunya amb Espanya

lles són massa plenes perquè es pugui celebrar una escena de sofà a La Moncloa en què sembli que no passa ni ha passat res.

La ciutadania agraeix els missatges clars. Malgrat que ara mateix són més valorats els fets –ho seria un acostament de presos–. I més si fos amb ganes de suavitzar la situació. Ho seria una revisió bilateral del finançament de Catalunya. És d'agrair el missatge clar, però la fragilitat política és tan gran i comprensible després de la tempesta, que es fa incompressible per a molta gent que Pedro Sánchez demani que s'ha de girar full de l'1 d'octubre. Quan va ésser el daltabaix més significatiu dels darrers cinquanta anys de l'encaix de Catalunya amb Espanya. Tampoc és compressible que Quim Torra afirmi que la República catalana està més pròxima que mai. Quan la dificultat del dia a dia fa que sigui pràcticament impossible a curt termini una declaració unilateral. S'entén millor plantejar a Sánchez pactar un referèndum a Catalunya, tal com li ha fet saber.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Perejaume escriu

De tant en tant, un artista es posa a escriure i ens fa sortir els colors. Als qui ens hem hagut de barallar amb algun text ens passa cada vegada que Perejaume publica un llibre. L'escriptura d'aquest noi caminador que enfila muntanyes tot parlant amb les herbetes i els arbres té el do de banyar de claredat tot el que toca. No és gens fàcil. Les coses, particularment les que tenen a veure amb l'art, sovint es resisteixen a ser dites perquè, de fet, provenen d'uns altres sistemes de signes contra els quals les paraules s'estavellen. "Al costat de la comunitat de fons, hi ha les diferències, inexpugnables, de detall", deia Enric Sòria a propòsit dels escriptors que han incorporat el comentari artístic en els seus dietaris i han fracassat en l'intent de comprendre la llum de Giorgione o una dissonància de Ravel. A tot estirar, només podran constatar que hi ha un tal quadre i una tal composició, però res de dins podrà ser transportat amb paraules, almenys no sense sucumbir a uns balbucesos revolants: "Això, això que hi ha i que no sé dir, però que és fet d'una matèria sem-

“L'art prové d'un sistema de signes contra el qual les paraules s'estavellen

blant a la llum, i a les partícules de pols que hi floten, i que estén una espècie de tel boirós sobre la carn del món, però no ben bé, sinó que més aviat en disgrega la forma per tornar-la a modelar servint-se de la humitat que hauria quedat a l'aire després de la pluja, encara que no podria assegurar-ho...” L'art posa a cada moment en evidència els límits de l'escriptor, que no fa altra cosa, com assenyala Sòria, que “treballar sobre aquesta estupefacció”. Enmig de la plana empordanesa, el massís del Montgrí ha despertat durant segles la curiositat inesgotable de pastors i geòlegs, com si damunt

l'esplet grogós dels camps hagués brotat una premoció de desert. Què hi fa aquest aflorament rocós plantat al mig del no-res? La imatgeria popular ho explica amb una associació meravellosa: el perfil del massís desvela la silueta d'una geganta adormida o d'un bisbe ajagut, segons si som més sensuals que castos i identifiquem el botó del castell com un mugró o un anell. Aquest tipus de llegendes funcionen com a apropiacions assumibles d'una forma que, si no, resultaria incomprensible. El bisbe i la geganta són “una manera de parlar” de les coses, una transposició de la realitat a través del llenguatge o, si es vol, d'una ficció, d'un relat. Tampoc és gens fàcil. A *Treure una marededéu a ballar*, Perejaume carrega una verge trobada a la motxilla, se l'emporta a “rumbejar” i escriu un llibre que és una narració, un dietari i un tractat d'art, tot alhora i sense indigestar com un d'aquells pedrots que ens fa empassar tan sovint aquesta literatura. És un goig acompanyar-lo i aprendre amb ell a “geolocalitzar les paraules” perquè pesin al lloc adequat, segures i fermes.